

LA LLIBERAL

nº

L'AVET DE SANT PERE.

Anton Casanova

**Dempeus a l'extrem del marge que parteix el jardí,
fa molts anys que s'hi aixeca l'avet de San Pere:
alt i majetuós, contempla la volta del cel
amb les branques esteses, prompte a emprendre el vol.**

**Db bon matí, albira l'ampli mar les ones
cavalcades perl'espuma i les blanques veles,
i el despertar dels pinars de la serralada
puntejats per trèmules fumeroles masoveres.**

**Raigs de sol del migdia dauren ses verdes fullese
que, jugant amb la brisa, animen els ancians
a reviure nombroses conteses atrevides,
ara amables retalls d'un passat fet llegenda.**

**Al vespre, les estrelles desvetllen el firmament
i el vent, escolant-se lleuger entre el fullatge,
espargeix el lleu xiuxiueig de veus que desgranen
els misteris d'un rosari orfe de paraules:**

**Dits mig encorbats els de goig enceten
amb ulls fits en un passat sense obliits.
Quants pensaments bateguen als seus cors?
I d'ells, quins són els d'amors sens mesura?
Uns somris als llavis parla de somnis**

**i la testa inclinada, d'enyorances
d'un llarg historial de benaurances,
aplegades en ramells de lliris blancs.**

**Les mans, encallides per les sofrenes,
consiroses emprenen els de dolor.
Els ulls s'acluquen i llisca un sospir,
silent testimoni de nits en vetlla:
corprèn, a qui estima, tants sofriments
sembrats en camp creat per a la tendresa.
Un àngel blanc amorós els recull
per fer-ne torxes de roses enceses.**

**Els braços s'encreuen sobre la falda
en arribar als daurats de glòria.
El gresol ha verificat tot amor
i tot dolor en una sola fosa:
llisca l'or, florida esplendorosa.
Llaçats lliris blancs i roses enceses,
són messes d'espigues a l'oreig bressant
arran dels peus de l'avet de San Pere.**

**Noble arbre, ben fàcil de trobar:
espera pacífic a Vilassar,
ombrejant ses branques la capella
amb fulles afilades d'agulles.**

**El toc de pregària, congrega
les veus del petit cor de germanes
de front cenyit per lleus toques blanques,
que, un cop penjat el seu davantal
signe del treball de cada dia,
harmoniosament van salmejant
al Senyor de bondat, agraïdes
pel misteri del més gran dels amors
que del dolor en fa esperança.**

**En vesprejar, les ombres s'allarguen.
A l'avet, de solitud encerclat,
hi ressonen les avemaries
cantades al roser sense espines.**

Antoni Casanova Ramon

ELS OBLIDATS DELS OBLIDATS. PROJECTE DE CENTRE DE DIA, PER A NENS DISCAPACITATS A TOGO.

FA DOS ANYS, DIVERSOS MEMBRES DE L'ASSOCIACIÓ JATAKENDEYA (ASSOCIACIÓ SENSE ÀNIM DE LUCRE, DESTINADA A AJUDA SANITÀRIA A ÀFRICA OCCIDENTAL), VAM CONÈIXER A SOR ODILE, MONJA CATÒLICA, QUE TREBALLAVA AMB NENS, JOVES DISCAPACITATS I MALATS MENTALS GREUS, PER OFERIR-LOS ALTERNATIVES, QUE NO FOS L'ABANDÓ I EL SOFRIMENT.

ROGER MERCADE

IMPRESSIONATS PER LA FORTALESA MORAL I PERSONAL D'AQUESTA MONJA ORIGINÀRIA DE TOGO, LA SEVA INTEL·LIGÈNCIA (PARLA PERFECTAMENT ANGLÈS, FRANCÈS I ES DEFENSA EN CASTELLÀ) I LA SEVA LABOR, HEM MANTINGUT CONTACTE AMB ELLA I FINANÇAT EN LA DISTÀNCIA, EL SEU PROJECTE EN EL SEU TOGO NATAL, DE LES MATEIXES CARACTERÍSTIQUES QUE UN CENTRE DE GHANA, GESTIONAT PER ELLA, QUE VAM TENIR OCASIÓ DE CONÈIXER I QUE ENS VA IMPRESSIONAR I CONVÈNCER. DESTACAR, QUE PROJECTE, ESTÀ SUSTENTAT EN UNA ONG. LOCAL

“MISERICORDIE SANS FRONTIERES” M.S.F., DE GENT TOGOLESA, QUE MANCANT DINERS OFEREIXEN HORES DE TREBALL, EN EL SEU TEMPS LLIURE... CUINAR, FER DE MONITORS, MANTENIMENT, TRANSPORT, COMPANYIA, AFECTE, ETC..... ES TRACTA D'UN CENTRE DE DIA, PER A NENS DISCAPACITATS, SE SUPOSA UN NUMERO D'UNS 60-70, ACTUALMENT 50 I RESIDÈNCIA, PER 20 MALATS GREUS I CRÒNICS, OPOSATS, "PERDUTS" DEL PAIS.

ES REALITZA, APRENENTATGE DE TRABALLS ADEQUATS A LES SEVES POSSIBILITATS, CENTRATS EN ARTESANIA, GRANJA DE CONILLS, GALLINES, CABRES I HORTA TOT EN TARRENYS DONATS LEGALMENT A M.S.F.

AIXÍ MATEIX S'ATEN LA SEVA SOCIALITZACIÓ I ADQUISICIÓ D'AUTONOMIA PERSONAL. ELS NENS VIUEN EN ZONES ALLUNYADES (ÉS UNA ZONA SENSE CAP TIPUS DE TRANSPORT PÚBLIC), PERNOCTEN ENTRE SETMANA AL CENTRE. LA IDEA DE FUTUR, ÉS ACABAR LES INSTAL·LACIONS EN UN ANY I ADQUIRIR EN UNS 4 ANYS, AUTONOMIA I SOSTENIBILITAT TOTAL, A TRAVÉS DE LA PRODUCCIÓ D'ALIMENTS, PER A PROPI CONSUM I VENDA D'EXCEDENTS DELS MATEIXOS I PRODUCTES D'ARTESANIA. AQUESTA MATEIXA EVOLUCIÓ, ES VA FER AL CENTRE PILOT DE DOMPOASSE A GHANA, ON PORTEN DOS ANYS D'ACTE SOSTENIBILITAT ABSOLUTA.

PER ACABAR UN COMENTARI....FA UN MES LES NACIONS UNIDES, VAN PUBLICAR UN RÀNQUING DE TOTS ELS PAISOS DEL MÓN, SOBRE EL SEU ÍNDEX DE FELICITAT... EN PRIMER LLOC, VA QUEDAR SUÏSSA.. I L'ÚLTIM TOGO. ANEM A INTENTAR, FER LA NOSTRA APORTACIÓ, PETITA, PER INTENTAR PAL·LIAR AQUESTA SITUACIÓ.. I A MÉS CENTRADA EN AQUEST COL·LECTIU HUMÀ, QUE TANT SABEN AGRAIR I APROFITAR AQUESTA AJUDA.

**som com els ocell que volen pel cel,
que marxen a la tardor i tornen amb
el seu joiós primaverall vol. N'hi ha
Que tornen de nou, i també
n'hi ha que ja no tornen mai més.
Nosaltres som molt semblants i
més o menys fem el mateix,
anem venint i marxant fins que
ens arriba el moment de marxar
per no tornar mai més. Mentrestant,
anem voltant sobre l'eix de les nostres
vides quotidianes, envoltats de les
famílies, pares germans fills i néts,
sobretot amb la nostre esposa i
fidel companya de la nostre vida.
És la cadena de tots els humans, que
sempre estem preparats per lo bo,
com els naixaments, bateigs, noces
i comunions i tot el que siguin festes.
El problema més agravant és estar
preparat per el pitjor, com, per exemple
la mort. Saben que ha d'arribar, però
mai ens en fem prou càrrec, sigui a la
edat que sigui, tan se val si ets molt jove,
com si ja t'has fet gran, sempre ens
sorpren i és motiu de gran dolor i tristor.
És més greu la mort d'un jove, però
quan un ja s'ha fet gran, segons la Mare
Natura el crida a l'Eternitat per a mai
més tornar, encara que no vulguem.**

Cristobal fernandez

El Cine es un mitjà accessible a tots els públics desde fa 120 anys. Al llarg del temps s'ha convertit en un poderós mitjà de comunicació de masses que s'interessa per tots els temes.

La primera visió pública de cinema es va fer a París l'any 1895 quan que els Germans Lumière van presentar la sortida dels treballadors d'una fabrica de Lyon (França), la demolició d'un mur i un vaixel sortint de port.

Està condicionat per factors sociopolitics que tenán diverses maneres i condicions de fer les pel.licules així hi ha cinema comercial, independent, d'animació, documental, experimental , d'autor i ambiental i en tots ells ha estat tractar els temes de salut mental.

La Psiquiatria és l'especialitat mèdica que es dedica a l'estudi dels trastors mentals i inclou vessant curativa, preventiva i rehabilitadora. Les causes que els produeixen són múltiples i encara no están ben definides i intervenan factors genetics, biologics, familiars, socials, psicologics etc.

Els límits entre criteris de normalitat i anormalitat en la salut mental no están ben definits i la seva simptomatologia fa que quan hi ha un mateix diagnòstic es manifesta de forma diferent en totes les persones i en la mateixa persona en el curs de la seva vida que pot anar des de una greu incapacitat a una petita discapacitat.

El trastorn metal implica uns canvis que han sobrevingut a una persona al llarg de la vida i que generen dificultats per estimar, treballar i gaudir sense patir ni fer patir als altres. Aquestes alteracions comporten dificultats en les relacions interpersonals, en el treball, la sexualitat, l'activitat física i l'oci.

El cine ha tractat els trastorns de salut mental des de diferents prespectives: (proposem un títol de pel.lícula pels principals temes).

Judicials

-Judicials-forenses: UN HOMBRE DE HIELO, director: Ariel Vroman. USA 2012. Basada en un cas real d'un assésí que portava una doble vida de pare de familia i que congelava a les seves víctimes.

Toxicomanias

-Adiccions: DIAS DE VINO Y ROSAS, director Blake Edwards. USA 1962. Explica l'alcoholisme d'una parella que viu en harmonia fins que el marit comença a beure, arrastra a la seva dona i els dos es tornen alcohòlics.

Etapas de la vida

Infanto-juvenil: LOS CHICOS NO LLORAN, director: Kimberly Percie. basada en la historia real d'un noi transgenere que va ser assésinat pels seus companys masculins quan van descobrir que tenía genitals femenins l'any 1993 en un poblet de Nebraska.

Lluïsa Bertran

Geriàtrics: IRIS, director Richard Eyre. Regne Unit 2001. Es una biografia sobre l'escriptora britànica IRIS MURDOCH que acaba els seus dies amb demència.

PERSONALITATS QUE TENEN CARACTERISTIQUES ESPECIFIQUES QUE PODEN SER DESADAPTATIVES

-Retràs mental: **YO SOY SAM**. Director Jessie Nelson. USA 2001. SAM es un deficient mental que ha de lluitar contra l'Estat perquè preten treure-li la custòdia de la seva filla.

-Transtorn limit de personalitat: **BETTY BLUE**, director Jean- Jacques Beineix. França. 1986.

Un noi que treballa en el manteniment d'un establiment de platja i que escriu a estones lliures s'enamora de la BETTY i veu com es desenvolupa el seu trastorn.

CLINICA PSIQUIATRIA DUBTOSA. INSTINTO, director Jon Turteltaub. USA. 1999. Un antropòleg que treballa a Ruanda és acusat de matar i ferir un guarda boscos. Un psiquiatra vol averiguar les veritables raons d'aquests fets i es troba que darrera d'ells hi ha problemes de poder i diners.

MALALTIES

-Síndrome de la Tourette: **EN FRENTE DE LA CLASE**, director Peter Wermer. USA. 2008. Basada en el llibre autobiogràfic de Brad Cohen, que patia aquesta síndrome i volia ser mestre; Després de ser rebutjat per moltes escoles aconseguí que una escola el contracti i els seus alumnes aprenen a conviure amb la seva malaltia.

-Esquizofrenia: **EL MAQUINISTA**, director Brad Anderson. Espanya. 2004. Un empleat d'una fàbrica pateix un estat de deteriorament físic i mental i els seus companys primer l'eviten i posteriorment es tornen contra d'ell quan es veu involucrat en un accident on perd un braç un company de feina.

-Transtorns Autistes: **TEMPLE GRANDIN**, director Mick Jackson. USA. 2010. Biografia d'una ingeniera agrònoma que va ser diagnosticada d'autisme als 4 anys i s'ha convertit en un referent mundial en temes de benestar de les vaques i també es una activista a favor de l'integració dels autistes.

-Síndrome d'asperger: **MARY AND MAX**, director Adam Elliot. Australiana 2009. Explica les relacions epistolars entre la Mary, una nena solitana, que tenia una baixa autoestima i Max un home de 40 anys que té síndrome d'Asperger.

-Transtorn per estres posttraumàtic: **LA ESCALERA DE JACOB**, director Adrian Lyne USA. 1990. Explica les seqüeles psicològiques d'un soldat que va participar en la guerra de Vietnam.

-Agorafòbia: **Copycat**, director John Amiel. EUA, 1995. Una psicòloga que treballa amb assassins descobreix que un d'ells la vol matar i ella es tanca a casa seva per la por a escoltar la veu del presumpte assassí.

-Transtorns de conducta alimentària: **Inocència Interrumpida**, basada en fets reals sobre l'ingrés d'una noia jove que tenia trastorns de conducta en un hospital psiquiàtric, on es fa amiga de companyes desadaptades i aprèn com trobar-se a ella mateixa.

-Psicoteràpia: **Un método peligroso**, director David Cronenberg. Regne Unit, 2011. Les experiències en un psicoanàlisi de la psiquiatra Sabine Spielrein, que va tenir quan era jove, i del Dr. Carl Jung, amb l'assessorament del Dr. Sigmund Freud.

-Centre psiquiàtric tancat: *Alguien volò sobre el nido del cuco*, director Milos Forman. EUA, 1975. un estafador és enviat a la presó per haver abusat d'una menor; per evitar complir la condemna, es fa el boig i és enviat a un hospital psiquiàtric, on es rebel·la contra les normes rígides, fet que genera una guerra entre pacients i personal sanitari.

-Rehabilitació: *Elling*, director Peter Naes. Noruega, 2001. A un malalt, després de dos anys de tractament, li concedeixen de viure en un pis tutelat, juntament amb un company, perquè tingui cura d'ell mateix, malgrat que la seva vida està plena d'obstacles.

-Quirúrgics: *Monos como la Becky*, director Joaquim Jordà. Espanya, 1999. El neuròleg portuguès Egas Moniz va a un congrés a Londres i escolta el treball d'un biòleg americà, que presenta un ximpanzé molt tranquil que abans havia estat molt agressiu. El canvi era a causa d'haver-li practicat una lobotomia, Aquest neuròleg le va emprar amb humans i va ser Premi Nobel de Medicina.

Relacions psiquiatre-pacient

-Relacions terapeuta-pacient: *Una Terapia Peligrosa*, director Harold Ramis. EUA, 1999. Un mafiós té una crisi de pànic i contracta els serveis d'un psiquiatre, que ha d'estar disponible les 24 hores del dia, sense vida privada, si no vol acabar malament.

-Relacions de la família i la societat amb l'usuari de salut mental i els professionals que l'atenen.

_Relacions familiars dels terapeutes: *Tres en un sofà*. Director Jerry Levis. EUA, 1966. Un pintor que viu a Nova York guanya un premi per anar a fer un treball a Paris i vol que l'acompanyi la seva parella, que és psiquiatra, però ella se sent lligada pel tractament de tres pacients.

-Biografies de personages històrics amb trastorns de salut mental. *Luis II de Baviera, el rey loco*. Director Luchino Visconti. Itàlia, 1972. Biografia del rei que quan tenia 20 anys va ser nomenat rei de Baviera. Era un gran mecenes amant de les arts, la pau i l'armonia universal, però no va saber gestionar les finances de la seva nació i la va portar a una desastrosa guerra.

Cineteràpia:

Les pel·lícules poden ser més que un entreteniment i promocionar un canvi en el nostre benestar quan hi ha hagut dificultats en la vida quotidiana.

Hi ha llibres publicats sobre aquest temas. Un Un d'ells és *Cineteràpia*, de Nancy Preske i Beverly West . Ed vergara (grupo zeta) barcelona 2002.

GALERIA D'ART

ELABORACIÓN

INTERIOR

JUSTICIA

MEDITACIÓN

GALERIA D'ART DE MARIO TORINO

GALERIA D'ART

GALERIA D'ART DE MARIO TORINO

BLUES & BLUES

CREACIÓN

HOMENAJE A DIP

AHORA

LEYES

BENDITA LLUVIA

Al calor del entusiasmo. Escribir sobre pintura, sobre lo que mueve a pintar, desde dentro, desde la gestación y el proceso al momento final, el que libera la obra de su hacedor. Pintar es una parte de la vida del que pinta, un lugar desde el que se expresan sentimientos, pensamientos y vivencias. Formas y colores revelan lenguajes propios, característicos, diferentes. Ejemplo, uso cuatro colores, más uno. El blanco me

conecta con la inocencia, con lo original, lo que aún no conoce el número, la sabiduría espontánea, la luz la no forma. El negro es el misterio, lo que no se ve, la intuición, la sabiduría palpada, la magia, el sentido de las cosas, el valor, la soledad, la forma de las cosas, el dibujo. El amarillo ocre, es la luz solar, es la tierra brillando, es el oro, es la elección del camino, el sentido iluminado, la nobleza, la humildad como la entienden los taoístas, es la verdad de las cosas sencillas, el sentido común, el “seny” de los catalanes.

El polvo de mármol, de color gris claro, es materia, textura, relieve, es lo humano, en parte el centro de lo humano, es lo particular, la propia textura, lo que sobresale del cuadro señalado a quienes esta dedicado, es lo que se puede tocar, lo que da ganas de tocar para conocer, es el conocimiento material, lo que a veces se ve realzado o desdibujado por los colores, es lo tangible, lo tridimensional, es un homenaje a la escultura, es gris un gris que parece estar hecho de todos los colores, es la historia. Las formas, las pinceladas, chorros de pintura o de agua, manos, papeles, texturas, trapos, pertenecen al mundo de la acción del hacer, del hacer sin hacer. El lugar donde se ponen en marcha las ideas, el lugar real de la comprobación de las reflexiones, un lugar apenas explicable sin caer en la literatura, el lugar de la experiencia, el lugar del ser en movimiento enfocando hacia eso que paradójicamente se presenta ante tus ojos, blanco. liso y vacío, ese vacío que contiene los germenés de una nueva vida, de un nuevo discurso; en palabras de Samuel Beckett, “el dilema mismo de las artes plásticas: ¿Como representar el cambio?”. El hielo se deshace al calor del entusiasmo. Es en ese momento en el ejercicio de “pintar” donde realmente ocurren las cosas, En ese momento el blanco es solo blanco, el negro es negro, el amarillo-ocre es amarillo-ocre el polvo de mármol es polvo de mármol. Las cosas entonces pueden fluir, ejercer la relación entre el vacío y el ser. Principio materia fluyendo. El hielo se deshace...

Mario Torino.

LLÀGRIMES

CRISTINA PEREZ GARCIA

En aquella família feia ja cinc generacions que els pares-els marits, els cap de família, morien relativament joves. Sempre al voltant de la cinquantena i a causa d'una malaltia del cor. Els éssers estimats els ploraven, s'anguniaven, patien, però no aconseguien res. El mort seguia mort. O sigui, que millor espavilar ara que som -encara-vius-acabaven per pensar.

I feien la seva vida amb alegria i esperança.

--Millor viure endavant; amargar-se no serveix de res i no els tornarà a la vida-pensaven. Fins que aparegué la filla rebel, la Montse, que no acceptà de cap de les maneres que morís son pare a la ridícula edat de quaranta vuit anys i de malaltia de cor. Sempre portava la contrària, li cercava tres peus al gat, sempre es revelava contra tot allò que anés en contra de les seves idees. O sigui que va plorar el seu pare dia rera dia, es va anguniar, va partir, gairabé es va deprimir. Sa mare no sabia ja què fer amb ella.

En això que, un dia que era sola a casa, el veié apropar-se. Li reconogué la figura, No pot ser!, fins i tot la forma de caminar. Era en Josep, pare de la Montse, l'Esteva, la Laura i marit de la Tura.

En arribar a la casa, trucà molt educadament. La Montse anà a obrir. Sorpresa! Era el pare i viu! Plorà i plorà d'alegria. No se'n podia avenir. L'abraçà i el premé fortament contra el seu pit. Miracle! pensà la Montse. Ara, com s'ho prendrien la resta de la família? Segur que bé. Necessariament bé. Però quedariarien en estat de xoc. Mare meva.

En Josep efectivament estava viu.

--Gràcies a tantes llàgrimes vessades per mi. Tant de patiment m'ha fet tornar, vés...__la Montse, plorant encara, l'abraçà.

--Pare!!!

Si, si, però tingues en compte que hauràs de seguir plorant-me tota la vida si vols que segueixi amb vida i amb vosaltres.

La Montse es quedà uns instants observant-lo i pensà què significava això; una vida trista, tancada a casa deprimint-se, anguniant-se, patint sense tenir oportunitat de sortir, de viure la vida, de trobar un noi...etc.

Llavors, i donat que encara no se n'havia assabentat ningú de casa, s'eixugà les llàgrimes i pensà que potser n'havia fet un gra massa, de voler conservar el pare quan les circumstàncies -i una rotun i maligna malaltia de cor - se l'havien endut per sempre.

ESQUEIX

ELS CONTES DE CHARLES PERRAULT-V

En aquells anys les nits eres llargues. Al vespre, les famílies es reunien després del treball de la jornada i transcorrien perllongades vetllades prop les llars de foc, especialment duran l'hivern. La llum era minsa i les flames reflectien ombres a les parets, provocades pels moviments dels mateixos contertulians i també pels que transitaven d'un lloc a l'altre de l'estança. Aquelles ombres avivaven la imaginació, especialment dels petits,, a la que s'unia el xiuxiueig de les converses, l'udolar del vent, els cops de porta i de finestrons i el repicà de la pluja. Existia al voltant de la gent un ambient propici per a pensar i parlar de fadrs i d'ogres, d'esperits en moviment, de personatges temibles i sanguinaris, d'herois coratjosos, de cors nobles, d'ànimes decidides,..... El conte que seguidament us oferim mostra el perill que corre qui ho veu tot confusament, no escata els perills i no usa del discerniment

LA CAPUTXETA VERMELLA

Resum de l'argument. (Hi havia una vegada...) una nena, bonica com poques (a qui tothom anomenava (la Caputxeta Vermella) perquè sovint duia posada una capa d'aquest color), que es dirigia a casa de la seva àvia malalta a portar-li un cistell de provisions. en travessar el bosc es va trobar amb un pèrfit llop que se l'hauria menjat allà mateix si no hagués estat per uns llenyataires que hi havia a prop. Així doncs, l'animal va dissimular, li parlà amistosament i va pendre una drecera per arribar a casa de l'àvia abans que ella. Després de menjar-se l'anciana, es va ficar al seu llit i va esperar la Caputxeta Vermella. Quan la pobre nena va arribar, el llop la va enganyar fent-se passar per l'avia i, finalment, la va devorar.

-comentari. Aquest és l'únic conte de la col.lecció en que trionfa el mal. Però això és perquè la Caputxeta Vermella no reflexiona, no presta atenció al seu voltant, no pensa (ajustadament). Ni reconeix el llop, que veu en ella un simple objecte per a la seva utilitat -menjar-se-la-,ni adverteix que els llenyataires representen la seva protecció i segureta.

Li manca prudència, és a dir, capacitat de discerniment. Ho veu tot de manera borrosa, no distingeix unes realitats de les altres, no les sap destriar. La Caputxeta vermella confon el mal -el malvat llop- amb el bé- un bon amic-, i això la duu a la seva destrucció personal: és devorada pel mal.

De (Els contes de Charles Perrault i el seu caràcter formatiu). Mª Ángeles Almacellas Bernadó, doctora en filosofia i en ciències de l'educació. "TEOLOGIACTUA", nº93.

(a cura d'antoni Casanova Ramon).

EL COR ÉS UN CAÇADOR SOLITARI

Carson McCullers (Columbus, Georgia, 19 de febrer de 1917-Nova York, 29 de setembre 1967).

Carson McCullers, el seu nom és en realitat Lula Carson Smith, nascuda a Geòrgia al 1917. Filla d'una família de classe mitja, el seu pare és joier i amb botiga pròpia, Carson rep classes de piano i de música que deixarà per anar a la Universidad de Columbia y al Washington Square College a estudiar escriptura creativa, va ser una escriptora precoç amb una vida marcada per la malaltia: de ben jove va començar a patir diversos atacs fins que, quan tenia trenta-un anys, va quedar paralítica del costat esquerre.

Revelació literària als vint-i-tres anys, al 1940, gràcies a la seva primera novel·la, El cor es un caçador solitari, inicialment titulada "El Mut". Carson McCullers va escriure, a més, tres altres novel·les, un recull de contes, alguns articles i una autobiografia inacabada.

Al 1935 coneix a Reeves, un soldat voluntari aspirant a escriptor que deixa l'exercit per estudiar periodisme. Es casen al 1937 en un matrimoni ple de problemes i ambigüetats sexuals per les dues parts. Carson es rodeja sempre d'escriptors i d'artistes, es divorcia per tornar-se a ajuntar més tard amb el seu marit, passa llargues temporades en la colònia d'artistes de Yaddo, en Saratoga Springs, va conèixer Tennessee Williams i va iniciar un viatge a Europa amb el seu espòs. Arran de problemes de salut, va intentar suïcidar-se l'any 1947, i va ser hospitalitzada a Nova York. L'any 1952 es va instal·lar a França amb el seu marit, a Bachivillers. L'any següent va tornar als Estats Units després del suïcidi del seu espòs. La mala salut i l'enfermetat perseguixen a l'autora, al 1941 va patir diversos atacs cerebrals i va quedar en estat d'invalidesa, més tard un càncer provoca la seva mort en l'hospital de Nyack a l'Estat de Nova York al 1967.

Carson McCullers és considerada una de les escriptores americanes més representatives del segle XX, en aquesta obra descriu l'adolescència d'una noia rebel en un barri pobre de l'Amèrica pobre, amb problemes de convivència entre les diferents cultures i grups racials. L'autora hi descriu l'aïllament espiritual, simbolitzat per un personatge sord-mut, i la recerca difícil de l'amor. Les notacions sudistes confirmen els caràcters d'aquest imaginari torturat, per al qual injustícies i misèria moral s'alien en la constatació de la solitud humana.

Altres obres de l'autora: "Reflexos en un ull daurat" 1941 "Frankie Addams" 1946 "La balada del cafè trist" 1951 "Rellotge sense busques" 1961

Laura Vinuesa

EL CINE D'HUMOR

Malgrat la seva complexitat, ens atrevirem en aquest article endinsar-nos, si be perifèricament, en un dels gèneres més prolífics i a la vegada controvertits com és el tema del humor i la comèdia en el cine. Passarem per alt el parlar del seu origen, que com tots els gèneres tenen les seves arrels en la cultura clàssica, i que els va anar tan el teatre, el còmic, com el cine, que el va adoptar pràcticament des dels seus inicis. Probablement pel fet de que el cine va sorgir, a finals del segle XIX, en les barraques de fira, i que la seva primera intenció fou la de sorprendre al públic amb una oferta jocosa, festiva i atractiva.

En tot cas, si apuntarem que el model més convenient per aconseguir aquesta fi era el teatre de varietats, i per aquesta circumstància la pantalla de aquell primer cine va acollir els mateixos estereotips que ja funcionaven sobre el escenari, insistint en el caràcter visual de aquelles humorades pròpies del vodevil.

va ser el cinematògraf qui, per les seves possibilitats, es va desmarcar completament dels gèneres tradicionals creant nous gèneres caracteritzats per la escassa complexitat de la seva regulació. Des d'aquestes premisses apareix el BURLESC. Un estil de comèdia que té com a trets més atractius, successos desbaratats, persecucions frenètiques, bufetades, batalles amb pastissos, conflictes amb agents. Successió de gags, sense una dramàtica precisa ni progrés narratiu. Aquesta manera d'entendre el cine dona peu a un mode de còmic popular, irònic, quelcom deshumanitzat, i reflexivament preocupant per les propietats específiques del mitjà o les condicions de la seva producció. Aquestes maneres d'expressió tenen a veure més amb l'existència d'una sensibilitat particular que es conjuga amb un equivalent vulgar del mateix modernisme. De vegades aquest humor absurd, s'apropa al humor surrealista, on es recreen situacions desbaratades o incoherents, basades en la irracionalitat. És un humor totalment allunyat de la realitat, que es caracteritza per la inclusió de gags, acudits o bromes, tan visuals com verbals. És un humor totalment allunyat de la realitat però que ens submergeix en lo essencial de ella.

els films de major força i bellesa van ser fruit de l'escola burlesca americana nascuda a partir de

FRANCESC CELMA

la comèdia de MACK SENNETT...Les seves celebrades "series" van llançar a les famoses banyistes (bat-hing-girls), entre les que van debutar actrius com Gloria Swanson, Bébè Daniels, Marie Prévost així com també a un grup de còmics que donarien lloc a grans actors i mestres del cine: des de Chaplin a Roscoe Arbuckle, passant per Harry Langdon, Harold Lloyd, i Buster Keaton, per no citar-ne mes

CINEMA

Aquest tipus d'humor va ser recollit per l'indústria cultural nord-americana que, en el seu incansable per significar tot a tots, i en la seva disposició empírica per provar tot al marge de l'ortodòxia, sol generar, de manera intermitent els seus propis precursors, paral·lels i anàlogues a les avantguardes locals o europees. I aquí podríem pensar en l'admiració de Pablo Picasso per THE KATZENJAMMER KIDS, en la afinitat de Francis Picabia per Rube Goldberg, en l'elogi de Antonin Artaud pels Germans Marx, en la debilitat de Samuel Beckett per Laurel y Hardy, en la defensa d'André Breton de SUEÑO DE AMOR ETERNO (l'age d'or) de Luis Buñuel.

En el cine abunden exemples d'aquesta manera d'expressar-se, i que té a veure amb l'aplicació diversificat del muntatge cinematogràfic. Crítics i acadèmics recents han relacionat el llenguatge cinematogràfic de 1905 anterior a Griffith amb els "films estructurals" dels anys setanta, mentre que qualsevol historiador sap que els acudits de muntatges en SHERLOCK JR. (metro, 1924) de Buster Keaton precedeixen a l' OCTUBRE (Oktyabr, 1928), de Sergei Eisentein.

Una pel·lícula de referència, molt comentada en el seu temps va ser la comèdia de Olsen y Johson LOQUIBAMBA (Hellzapoppin, Universal 1940), que en un univers alternatiu podria haver estat escrita per Viktor Shlovsky sota l'influència de la mescalina, i que anticipa part de la visió del món (per no dir directament els films) Gerge Landow y Morgan Fisher, dos estructuralistes amb sentit del humor.

La pel·lícula comença en una cabina de projecció de la que irradia un film ambientat l'infern, que es revela posteriorment com un decorat d'exteriors d'un estudi quan els protagonistes abandonen la producció per muntar el seu propi espectacle "en viu". Aquesta obra de teatre es interrompuda contínuament per pallassades que trenquen la realitat: els personatges se les arreglen per fer que el film vagi endarrere, ingressar a fotogrames de les seqüències de mes endavant, rescatar-se entre elles quan la pel·lícula se surt de quadre; hi ha confusió en la cabina de projecció fingida en la sala real del cine. (Per cert alguns dels gags d'aquest film els vaig veure representats en l'obra de La Cubana). CEGADA DE AMOR.

I per acabar no més dir que aquesta sensibilitat de la que fem referència varen ser desenvolupades entre 1940 i 1960 a eskenes de l'indústria cultural tan perifèriques com els dibuixos animats còmics, programes de TV i algunes comèdies de Dean Martin i Jerry Lewis.

GALERIA FOTOGRAFICA

GALERIA FOTOGRAFICA DE ALEX PUIG

GAVINA NÒRDICA

NORUEGA ANY 2015

KENIA ANY 2004

PORTUGAL ANY 2006

TARDOR A LA SAUT

ÀLEX PUIG

ECLIPSE SOLAR MARÇ 2006

GALERIA FOTOGRAFICA

ARGENTINA PERITO MORENO

FORMES I MOVIMENTS

TARDA A MALLORCA

ARGENTINA-USUAYA

CHILE TORRES DEL PAINE

OSCURIDAD

**La oscuridad parpadeaba
en la noche arrebatando
los últimos rayos de luz al
día, haciéndose patente la
noche, envolviendo de
sombra lo que unos instantes
atrás era un hermoso día
de cielo azul celeste.**

JOSEP CASTELLS

LLANTO

HOGUERA

**Que el fuego de mi hoguera
no se apague al faltarme tu
cariño, tu bonito cuerpo és
fuente de inspiración, me ayuda
a componer los versos, que dejan
huella en mi pensamiento.**

**No llores por mi, si la
felicidad te envuelme con
mi cariño, ya que te hice
mía desde el primer instante
en que te vi, y nos fundimos
en un beso, y desde ese
momento se unieron
nuestras vidas, y la mayor
alegría fue tener tu cariño.**

**Quantes vides fins a la més bàsica
la primera,
aquella que he aconseguit
sent jo mateixa. Baixes, moltes,
anys perduts,
insegurs i difícils,
batejats i esquerps. Ara ja, ofici.
Nomes sés al moment
que te n'adones que hi ets
i tot funciona, gairebé amb timidesa,
com si de tu en depengués
la pau del món**

CRISTINA PEREZ

**i intento, a totes hores,
endevinar el meu nom.
No aquest que tots em saben,
no el que tinc enunciat
sinó aquell
que roman
a freq de llavis
de l'home en què jo penso;
l'estimat.**

**Estic enamorada
de la Vida; jo diria
que del seu inici.
La que és
concebuda entre dos
que s'estimen,
la dels infants,
els lladres i optimistes.
De la que és transparent
i on em batega el cor.
La que no té res a veure amb la mort,
la por, la malaltia.
Una Vida viva que sura
com l'inici dels temps.**

SENTIMIENTOS

tanto en el amor como en el sufrimiento se desatan los sentimientos más agudos; de vida y de muerte, son sentimientos que no dejan indiferente a nadie, y más si te tocan de cerca.

Vida y muerte, principio y fin de todo ser. Se brinda en la vida por amores y se llora en la muerte, como final de la vida.

JOSEP Mª ROSQUILLAS

TIMIDEZ

!Cuanto amor tengo para ofrecerte mujer de ojos azabache y piel bronceada ! de formas redondas y contorneadas, senos esbeltos y larga melena negra.

!Cuanto amor tengo para ofrecerte mujer! pasas por mi lado y no me atrevo a decirte nada, por lo visto el amor no esta hecho para los timidos.

DEFINICIONES

AMOR;AMANTE

BESO; CÁLIDO

AMOR CORRESPONDIDO;BENDICIÓN

MUJER;UNA ENTRE MIL,

AMANTE;SEXO

SEXO;DEBILIDAD

DEBILIDAD;MUJER.